

raabe mig den Fremgangsmaade, som fra Regjeringens Side har været fulgt i de sidste 2 Aar mod Pressen, og som neppe med Sandhed kan siges at vidne om noget uvenligt Sindelag mod Pressen. Man har sagt, at man skulde afsæe fra Udkastet, som det nu foreligger, efterat have undergaaet Forandringer i Landsthinget, og derimod see hen til Regjeringens Udkast, saaledes som dette blev foreslagt Landsthinget, idet man da i dette oprindelige Udkast vilde finde Bestemmelser, som vidnede om et mod Pressen fjendtligt Sindelag, og man har yttret Glæde over, at flere Paragrapher af Udkastet ved Behandlingen i Landsthinget ere forsvundne. Jeg troer ikke at burde lade dette Punkt aldeles uberørt, da det herom Dittrede ellers let kom til at staae som en uimodsiget Sandhed. Jeg troer da, at det maa erkjendes, at der af de Paragrapher, som ere gaaede ud af Udkastet under dets Behandling i Landsthinget, ikke kan udtrages Noget, der med Føie kunde siges at vidne om et mere eller mindre fjendtligt Sindelag imod Pressen — de udgaaede Paragrapher ere § 8 og § 18. De indeholdt Bestemmelser, som efter deres egen Natur maae komme til Anvendelse, selv om de ikke udtrykkelig optages i Presseloven; de indeholdt fornemmelig Reglerne for den moralske Medvirkning til Forbrydelser. En saadan udtrykkelig Bestemmelse behøves vistnok ikke for dog at kunne drage den moralske Ansvar til en Forbrydelse til Ansvar, og selv efterat § 8 er udgaaet, ville dog de væsentligste Regler, som deri indeholdtes, i Fremtiden kunne komme til Anvendelse. Det Samme er ligeledes Tilfældet med den udgaaede § 18, hvori det heed: „benyttes Pressen som Redskab for en Handling, der efter Lovgivningen er strafbar, kan det Ansvar, sliq Brøde medfører, ikke bortfalde af den Grund, at Pressen dertil er bleven brugt.“ — Dette er vist en Sætning, som Alle

ville ansee for at være anvendelig, selv naar den ikke optages i Loven. Det er altsaa de Udeladelser i Lovudkastet, som skulde have forandret dets Character. Jeg troer, at det maa indrømmes, at disse Forandringer ikke kunne ansees for at være saa gennemgribende, at de kunne siges at forandre Udkastets Character eller at deraf kan opledes noget Vidnesbyrd om Ministeriets Sindelag mod Pressen. De Paragrapher, hvori der er fæet Forandringer, ere fornemmelig den 3die, 6te, 9de og 13de Paragraph, og af disse er der kun to, som kunne antages at ville have nogen væsentlig Betydning i Presselovgivningen under sædvanlige Omstændigheder; — de to andre angaae kun saadanne Tilfælde, som man maa forudsætte yderst sjældent eller, som man man haabe, aldrig ville finde Sted. (Grundtvig: men den 1ste Paragraph!) Den 1ste Paragraph nævnes her — jeg troer ikke, at den Forandring, som den 1ste Paragraph er undergaaet, er af en saadan Betydning, at den her kunde for tjene Omtale. Den ældre § 1 begyndte rigtignok saaledes: „Inter Skrift maa trykkes her i Riget“, og det har en Rigsdagsmænd her i Thinget formaliseret sig over; men naar man læser en Linie videre — og man maa dog virkelig med Grund forudsætte, at af Lovene læses ikke alene den første Linie, men ogsaa den anden Linie med — saa staaer der: „uden hos en berettiget Bogtrykker, hvis Navn tilligemed Trykkestedet skal anføres paa Skriftet; dette betyder det Samme som der nu staaer, nemlig „at paa ethvert Skrift som trykkes her i Riget, skal Bogtrykkerens Navn tilligemed Trykkestedet anføres“. Den eneste Forskjel er, at der ikke tillige staaer „berettiget.“ Jovrigt er det accurat den samme Tanke, udtrykt paa forskjellig Maade. (Grundtvig: Ja! men den sidste Linie i Udkastets § 1.)